

Sygn. akt IV P 45/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Maria Szymańska
Protokolant:	sekretarz sądowy Barbara Borkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2022 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko C. (...) O. (...) w T.

o nagrodę jubileuszową

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od powoda A. C. na rzecz pozwanego C. (...) O. (...) w T. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV 45/22 upr

UZASADNIENIE

Powód A. C. wniósł w dniu 9 marca 2022 r. pozew przeciwko C. (...) O. (...) w T. o zapłatę kwoty 15.525,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 10 października 2020 r. do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód w okresie od 4 września 1988 r. do 30 września 2018 r. pełnił zawodową służbę wojskową stałą, a od 1 października 2018 r. jest emerytem wojskowym. Od 4 listopada 2019 r. jest zatrudniony w C. (...) O. (...) w T., początkowo na okres próbny, a od 4 lutego 2020 r. na czas nieokreślony. U obecnego pracodawcy w dniu 7 października 2020 r., na skutek osiągnięcia 35-letniego stażu pracy, nabył prawo do nagrody jubileuszowej na podstawie obowiązującego u pracodawcy art. 46 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r. w wysokości 300% wynagrodzenia obliczonego według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. Pozwany odmówił jednak ostatecznie wypłaty nagrody, a Komendant Centrum Szkolenia (...) w piśmie z dnia 27 listopada 2020 r. powołał się na stanowisko Rady Prawnego - Koordynatora Szefa Zespołu (...) oraz Departamentu Spraw Socjalnych MON, w którego ocenie powód otrzymał nagrodę jubileuszową w dniu odejścia z zawodowej służby

wojskowej, a jej ponowne przyznanie byłoby naruszeniem pkt 7 i 7a załącznika nr 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r. Powód twierdził, że wskazane przepisy nie dotyczą jego sytuacji, bowiem poprzedniej nagrody nie uzyskał na podstawie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r., a na podstawie ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Powód podkreślił jednak, że nie był wtedy pracownikiem, a żołnierzem i należy odróżnić sytuację powoda jako żołnierza zawodowego, który nabył prawo do nagród związanych z wysługą lat służby wojskowej oraz powoda jako pracownika, niebędącego już żołnierzem zawodowym, który został zatrudniony na podstawie umowy o pracę u pozwanego.

W dniu 11 marca 2020 r. w sprawie wydany został nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu (k. 21).

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciwie od nakazu zapłaty, który zaskarżył w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zwrot kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut naruszenia art. 46 i pkt 7a załącznika nr 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery budżetowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany potwierdził okoliczności faktyczne wskazane w pozwie, a także zaznaczył, że z dniem zatrudnienia powoda od 4 listopada 2019 r., powodowi do stażu pracy, w tym celów nagrody jubileuszowej, na podstawie art. 37 ust. 4, art. 46 i załącznika nr 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej (dalej: PUZP), zaliczono okres pełnienia służby czynnej wojskowej, w tym zawodowej służby wojskowej. Pozwany wskazał, że zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 5 PUZP pracownikowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 300% wynagrodzenia miesięcznego obliczonego według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej, stosownie do pkt 1 załącznika nr 4 do PUZP, wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia, okresy odbywania czynnej służby wojskowej oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, co pozwany uczynił. Pozwany wskazał, że powód otrzymał nagrodę awansem, wobec tego, że brakowało mu w chwili zwolnienia ze służby mniej niż 12 miesięcy do uzyskania stażu 35 lat., a mimo to powód wystąpił ponownie o uzyskanie nagrody jubileuszowej. Stanowisko pozwanego znajduje potwierdzenie w brzmieniu pkt. 7a załącznika nr 4 do PUZP, który stanowi, że pracownikowi, któremu wypłacono nagrodę jubileuszową danego stopnia na stawie pkt. 7 (mniej niż 12 miesięcy w dniu rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem emeryturę) w przypadku późniejszego zatrudnienia u pracodawcy nie przysługuje ponownie prawo do nagrody tego stopnia. Dotyczy to również przypadku, gdy przy przyznaniu tej nagrody został uwzględniony okres trwania stosunku służbowego, o którym mowa w art. 37 ust. 4 pkt 1 i 2 PUZP, tj. czynna służba wojskowa. Takie stanowisko przedstawił również Dyrektor Departamentu iw Socjalnych MON w piśmie nr (...) z dnia 26.04.2012 r., które pozostaje aktualne.

Sąd ustalił, co następuje:

A. C. w okresie od 5 września 1984 r. do 30 września 2018 r. pełnił czynną służbę, w tym od 4 września 1988 r. do 30 września 2018 r. pełnił zawodową służbę wojskową stałą. Z dniem 1 października 2018 r. uzyskał status emeryta wojskowego.

Wraz z przejściem na emeryturę wojskową powód uzyskał nagrodę jubileuszową za 35 lecie służby na podstawie ustawy z dnia 11 października 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. W momencie rozwiązania stosunku służby brakowało mu mniej niż 12 miesięcy do 35 letniego stażu czynnej służby wojskowej.

fakty bezsporne oraz dowód : świadectwo służby – k. 9 -10

W dniu 31 października 2019 r. powód zawarł z C. (...) O. (...) w T. umowę o pracę na okres próbny od 4 listopada 2019 r. do 3 lutego 2020 r. W dniu 27 stycznia 2020 r. została między stronami zawarta umowa o pracę na czas określony od 4 lutego 2020 r. do 3 lutego 2021 r., która na mocy porozumienia zmieniającego z 5 marca 2020 r. została przekształcona w umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 16 marca 2020 r. Wynagrodzenie powoda obliczone

jak przy ekwiwalencie za urlop wynosiło 5.175,33 zł brutto. Pracodawca zaliczył powodowi do pracowniczego stażu pracy, okres służby wojskowej.

ffakty bezsporne oraz dowody: umowa o pracę na okres próbny – k.11; umowa o pracę na czas określony- k. 12; porozumienie zmieniające- k. 13; informacja o warunkach zatrudnienia – k. 14; zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 20

Pismem z dnia 26 października 2020 r. powód zameldował przełożonemu, że 9 października 2020 r. nabył prawo do nagrody jubileuszowej po 35 latach pracy, wskazując za podstawę rozkaz dzienny nr Z- (...) Komendanta Centrum Szkolenia (...) z 7 października 2020 r.

fakty bezsporne oraz dowody: rozkaz dzienny nr Z- (...) – 16; meldunek – k. 15

Pismem z dnia 27 listopada 2020 r. wskazano powodowi, że zdaniem Rady Prawnego - Koordynatora Szefa Zespołu (...) oraz Departamentu Spraw Socjalnych MON brak jest podstaw do przyznania i wypłaty nagrody jubileuszowej, bowiem taką otrzymał powód w chwili odejścia ze służby wojskowej. Uzasadniano, że przyznanie ponowne nagrody z tytułu upływu 35 lat byłoby naruszeniem pkt 7 i 7a załącznika nr 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy obowiązującego w (...).

Rozkazem dziennym nr Z- (...) Komendant Centrum Szkolenia (...) z dnia 2 grudnia 2020 r. uchylił w pkt 7 Sprawy finansowe, poz. 2) w Rozkładzie Dziennym Nr Z- (...) z dnia 7 października 2020 r., dotyczy stwierdzenia o nabyciu prawa do nagrody jubileuszowej po 35 latach pracy przez A. C..

fakty bezsporne oraz dowody : pismo z 27 listopada 2020 r. – k. 19; rozkaz dzienny nr Z- (...)- k. 18; akta sprawy IV P 60/21 wraz z regulacjami wewnętrznymi pozwanego

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał bezsporny; został ustalony na podstawie wzajemnie zgodnych oświadczeń strony znajdujący potwierdzenie w przedłożonej dokumentacji, której Sąd przyznał walor wiarygodności.

W szczególności bezspornym było, że wraz z odejściem powoda - żołnierza zawodowego ze służby wojskowej na emeryturę uzyskał nagrodę jubileuszową za 35-lecie służby na podstawie art. 85 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. nr 179, poz. 1750 ze zm.) obowiązującej na dzień odejścia powoda ze służby (ustawa obowiązywała do 22 kwietnia 2022 r.). Powód – który na ten moment nie legitymował się 35-letnim okresem służby – skorzystał z wyjątku przewidzianego w § 7 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie nagród jubileuszowych żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1918), zgodnie z którym żołnierzowi zawodowemu uprawnionemu do emerytury lub renty wypłaca się nagrodę jubileuszową w dniu zwolnienia ze służby, jeżeli w tym dniu brakuje mu do wymaganego okresu służby nie więcej niż 12 miesięcy. Nie ma również sporu co do tego, że wraz z zatrudnieniem powoda u pozwanego zaliczono mu na poczet stażu pracy, okres służby zawodowej zgodnie z art. 121 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

W przedmiotowym postępowaniu do rozważenia pozostawała kwestia sticte prawna sprowadzająca się do oceny czy zapisy art. 46 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r. upoważniały powoda, w ustalonych okolicznościach faktycznych, do uzyskania ponownie nagrody jubileuszowej za 35-letni staż pracy.

W pierwszej kolejności nadmienić należało, że kodeks pracy nie reguluje pojęcia nagrody jubileuszowej, co oznacza, że nie przysługuje ona wszystkim pracownikom. Nagroda jubileuszowa jest wypłacana w oparciu o zasady i tryb określony w odrębnych aktach, które obejmują określone grupy zawodowe, przede wszystkim wśród pracowników sfery budżetowej. Aktami stanowiącymi o przedmiotowej nagrodzie są m.in. ustawa z dnia 26 stycznia 1986 r. Karta nauczyciela – art. 47 (Dz.U. z 2021 r. poz. 1762), ustawa z dnia 28 listopada 2008 r. o służbie cywilnej – art. 91 (Dz.U. z 2021 r. poz. 1233) , ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych - art. 38 (Dz.U. z 2022 r.

poz. 530). Pracodawca może podjąć decyzję o wprowadzeniu tego rodzaju gratyfikacji w regulacjach wewnętrznych. U pozwanego obowiązywał w tym zakresie PUZP. W art. 46 układu przewidziano, że pracownikowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 300% po 35 latach pracy.

W ocenie Sądu powód, mimo, iż spełnił kryteria stażowe, nie nabył prawa do przedmiotowej nagrody jubileuszowej, a to dlatego, że analogiczna nagroda – za 35-letni staż służby została już powodowi przyznana. Powód błędnie interpretuje przepisy wiążąc prawo do spornej nagrody z samą tylko zmianą swojego statusu zawodowego – z żołnierza na pracownika cywilnego wojska – dla których, co notabene bezsporne, obowiązują odmiennie regulacje prawne stanowiącej podstawę przyznania tego świadczenia. W ocenie Sądu meriti status powoda i jego zmiany w toku aktywności zawodowej pozostają jednak w omawianym kontekście bez znaczenia, istotne jest jedynie bezsporne skonsumentowanie przez powoda prawa do nagrody jubileuszowej za 35-letni staż pracy (służby), które jest prawem jednorazowym.

Przypomnieć należało, że powodem, dla którego A. C. uzyskał wraz z przejściem na emeryturę, zawczasu nagrodę jubileuszową, mimo że nie miał faktycznie przepracowanych 35 lat, była regulacja § 7 cyt. rozporządzenia MON, tworzącego niejako fikcję faktyczną przepracowania określonego czasu. Gdyby nie ten przepis, to nagroda jubileuszowa powodowi by się nie należała, a mógłby on ją uzyskać dopiero pracując u pozwanego, bowiem dopiero 9 października 2020 r. jego staż pracy faktycznie wyniósł 35 lat. Powód skorzystał zatem z wyjątku, który aktualnie próbuje wykorzystać ponownie dochodząc prawa do tożsamej rodzajowo nagrody, tym razem po faktycznym osiągnięciu lat pracy. Nie można tracić z pola widzenia, że zatrudniając się u pozwanego, powód z powodzeniem korzystał dodatku stażowego do pensji, zdawał sobie więc sprawę z tego i akceptował to, że niejako doszło do kontynuacji trwania stażu pracy. Skoro więc uzyskał nagrodę jubileuszową za 35-lecie pracy, to następna w kolejności jest nagroda za 40-lecie pracy. Jeśli prawo do nagrody stażowej zostało już wcześniej ustalone i przyznane, to nie można ustalić go na nowo, mimo odrębnych regulacji kreujących to prawo w stosunku do powoda w związku ze zmianą statusu zawodowego. Dopuszczenie do podwójnego premiowania naruszałoby zasadę równouprawnienia; prowadziłyby bowiem do poszkodowania tych pracowników, którzy nie przechodząc między pracodawcami, otrzymywaliby taką nagrodę tylko raz. Zezwolenie na podwójną gratyfikację prowadziłyby do tego, że pracownicy z tym samym stażem pracy mieliby różne uprawnienia, których istnienie wiązałoby się wyłącznie z przejściem do innej grupy zawodowej, co Sąd poczytuje jako niedopuszczalne.

Stosowne zabezpieczenia przed podwójnym nagradzaniem pracowników obowiązują również u pozwanego. Zgodnie z pkt 7a załącznika nr 4 (...), pracownikowi, któremu wypłacono nagrodę jubileuszową danego stopnia na podstawie pkt 7, w przypadku późniejszego zatrudnienia u pracownicy nie przysługuje prawo do nagrody tego stopnia. Dotyczy to również przypadku, gdy przy przyznaniu tej nagrody został uwzględniony okres trwania stosunku służbowego, o którym mowa w art. 37 ust. 4 pkt 1 i 2 Układu. Powołany pkt 7 stanowi tożsamą regulację jak § 7 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie nagród jubileuszowych żołnierzy zawodowych przyznając pracownikom przechodzącym na emeryturę lub rentę prawo do nagrody jubileuszowej, którym do nabycia tego prawa przysługuje nie mniej niż 12 miesięcy. Z kolei art. 37 ust. 4 pkt 1 i 2 Układu nakazuje wliczenie do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat okresów odbywania czynnej służby wojskowej i służby w organach bezpieczeństwa publicznego, a także Milicji Obywatelskiej i Służbie Więziennej. Powyższe regulacje dotyczą pracowników zatrudnionych w wojskowych jednostkach organizacyjnych sfery budżetowej (art. 4 pkt 2 Układu w zw. z art. 2 ust. 1 Układu), a zatem nie literalnie powoda, który prawo do nagrody jubileuszowej w 2018 r. nabył nie na podstawie przedmiotowego układu, a ustawy z dnia 11 marca 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i wyjątku przewidzianego w § 7 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie nagród jubileuszowych żołnierzy zawodowych. Nie mniej jednak takie zapisy świadczą o tym, że sytuacja, do której chciał doprowadzić powód, żądając drugiej nagrody jubileuszowej za spełnienie tożsamych warunków 35-letniego stażu pracy, u pozwanego pracodawcy została jako niedopuszczalna wyeliminowana.

Reasumując powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 46 ust. 1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r. a contrario.

Powód przegrał sprawę w całości, wobec czego w myśl zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) należało obciążyć go kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną, na które składały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.700 zł ustalonej na podstawie § 9 pkt 2 w zw. z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2016, poz. 1668; 2017 poz. 1797). O odsetkach orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Kosztami sądowymi, od których powód był zwolniony z mocy ustawy, obciążono Skarb Państwa zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1815 ze zm.).